

Arrest

**nr. 65 658 van 18 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die allen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2011 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 augustus 2011 om 09 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 27 oktober 2008 samen met hun ouders toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 juni 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep werden deze beslissingen beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 26 oktober 2010, nrs. 50 085, 50 087, 50 088 en 50 089).

1.3. Verzoekers dienden op 29 oktober 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.4. Verzoekers dienden op 1 december 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 13 april 2011 beslissingen van weigering tot inoverwegingname van deze tweede asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.6. de gemachtigde van de staatssecretaris nam op 15 juni 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 5 juli 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing welke als volgt is gemotiveerd:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur op naam van S.(...), F.(...) (waarvan kopie in envelope in bijlage) blijkt het volgende:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Kosovo.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Betrokkene kan reizen en heeft geen nood aan mantelzorg.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst:

Voor de eerste aandoening heeft betrokkene nood aan mobilisatie en een rookstop, zo kan de aandoening onder controle blijven en is er verder geen behandeling nodig.

In verband met de tweede aandoening heeft betrokkene nood aan een dieet en medicatie, tevens is een rookstop primordiaal. Opvolging door een specialist is nodig. Uit de asielaanvraag blijkt dat betrokkene afkomstig is van Podujevo. Podujevo is 28km verwijderd van Pristina, dat is ongeveer 35min rijden met de auto. In Pristina kan betrokkene in ziekenhuizen terecht voor de nodige behandeling en opvolging door een specialist.

Wat betreft de derde aandoening van betrokkene, hiervoor kan betrokkene voor de behandeling en opvolging door een specialist terecht in Podujevo. Wat de zorg betreft kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. In de regel worden patiënten die met deze aandoening gediagnostiseerd worden naar het “C.M. Health Center”, waar consultaties en activiteiten voorzien worden. Er is er onder andere één in Podujevo.

De Kosovaarse overheid, zich bewust van de grote nood, maakt van de snelle heropbouw van de gespecialiseerde gezondheidszorg een prioriteit en verankerde dit in haar “Health Strategy 2008-2011”.

Maar ook de internationale gemeenschap neemt overigens haar verantwoordelijkheid in de heropbouw van de gezondheidszorg in Kosovo, de gespecialiseerde gezondheidszorg in het bijzonder. Er wordt geïnvesteerd zowel op het vlak van infrastructuur als opleiding en dit op alle niveaus. De gespecialiseerde University Clinic of Pristina vervult hierbij een spilfunctie voor de specifieke zorg in het hele land.

De kosten voor ziektezorg zijn gratis voor bepaalde groepen van de bevolking. Personen die niet tot een van deze groepen behoren kunnen dankzij de Ministeries van Gezondheidszorg en Financiën van een systeem van mede-betaling genieten. Voor primaire gezondheidszorg komt dit neer op een kost van gemiddeld €2. Voor secundaire en tertiaire gezondheidszorg zoals een consultatie bij een specialist is dit gemiddeld €3, wat ook de prijs is per nacht dat men doorbrengt in een hospitaal.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de (eventuele) kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Uit het medisch advies van de arts-adviseur op naam van S.(...), S.(...) (waarvan kopie in enveloppe in bijlage) blijkt het volgende:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Kosovo.

Derhalve is er M.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Volgens de behandelende arts kan betrokkene reizen.

Zij wordt in het huishouden geholpen door haar dochters. Het gezin telt zeven kinderen. Dit betekent niet dat ze behoefte heeft aan mantelzorg.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst:

Voor de eerste aandoening heeft betrokkene medicatie en opvolging door een specialist nodig. Betrokkene kan voor de behandeling en opvolging door een specialist terecht in een ziekenhuis in Pristina. Uit de asielaanvraag van betrokkene blijkt dat zij afkomstig is van Podujevo. Podujevo is 28km verwijderd van Pristina, dat is ongeveer 35min rijden met de auto.

Voor de tweede aandoening heeft betrokkene nood aan medicatie en gespecialiseerde begeleiding. Betrokkene kan voor de behandeling en opvolging van deze aandoening terecht in Podujevo.

Wat de zorg betreft kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. In de regel worden patiënten die met deze aandoening gediagnostiseerd worden naar het "Community Mental Health Center", waar consultaties en activiteiten voorzien worden. Er is er onder andere één in Podujevo.

De Kosovaarse overheid, zich bewust van de grote nood, maakt van de snelle heropbouw van de geestelijke gezondheidszorg een prioriteit en verankerde dit in haar "Mental Health Strategy 2008-2011".

Maar ook de internationale gemeenschap neemt overigens haar verantwoordelijkheid in de heropbouw van de gezondheidszorg in Kosovo, de geestelijke gezondheidszorg in het bijzonder. Er wordt geïnvesteerd zowel op het vlak van infrastructuur als opleiding en dit op alle niveaus. De Psychiatric University Clinic of Pristina vervult hierbij een spilfunctie voor de gespecialiseerde zorg in het hele land.

De kosten voor ziektezorg zijn gratis voor bepaalde groepen van de bevolking. Personen die niet tot een van deze groepen behoren kunnen dankzij de Ministeries van Gezondheidszorg en Financiën van een systeem van mede-betaling genieten. Voor primaire gezondheidszorg komt dit neer op een kost van gemiddeld €2. Voor secundaire en tertiaire gezondheidszorg zoals een consultatie bij een specialist is dit gemiddeld €3, wat ook de prijs is per nacht dat men doorbrengt in een hospitaal.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de (eventuele) kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de "Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015" duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar Multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstreekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Bijgevolg dienen betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 13.04.2011en) ter kennis gebracht op 13.04.2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten."

1.7. Op 5 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten met beslissingen tot terugleiding naar de grens en beslissingen tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoekers werden hiervan op 5 juli 2011 in kennis gesteld.

Deze bevelen maken respectievelijk de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing uit en zijn *mutatis mutandis* als volgt gemotiveerd:

"Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de persoon die verklaart zich (...) te noemen, geboren te (...), en welke verklaart van (...) nationaliteit te zijn, het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDENEN VAN DE BESLISSING:

0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten:

de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta, om de volgende reden:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. (Hij/zij) respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan (hem/haar) afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 27/10/2008 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 26/10/2010. Hij heeft op 01/12/2010 een tweede asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 13/04/2011 en betekend op dezelfde dag.

Betrokkene heeft tevens op 29/11/2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 15/06/2011. Deze beslissing wordt vandaag aan betrokkene betekend."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Ter terechtzitting merkt de verwerende partij op dat de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet ontvankelijk is aangezien er geen vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring aanhangig was bij de Raad op het ogenblik van de indiening van de vordering tot voorlopige maatregelen.

2.2. De raadsman van verzoeker zet ter terechtzitting uitvoerig uiteen welke procedurele stappen hij de voorbije maand heeft ondernomen.

2.3. Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker inderdaad op 19 juli 2011 per aangetekend schrijven een verzoekschrift houdende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring had ingediend tegen de hogervermelde bestreden beslissingen.

2.4. De Raad stelt vast dat het feit dat de rolstelling van voormeld verzoekschrift van 19 juli 2011 slechts *in extremis* plaatsvond, met name na kwijting van het rolrecht dat werd gevorderd in de op 16 augustus 2011 per fax verzonden beschikking van 17 augustus 2011 (sic) inzake vaststelling van het rolrecht, niet aan verzoekers kan worden toegeschreven. Administratieve problemen mogen er niet toe leiden dat verzoekers verstoken zouden blijven van een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals vereist door artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

In casu dient te worden aangenomen dat er wel degelijk een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging werd "ingediend", zoals vereist door artikel 39/85, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de rechtsmacht van de Raad

3.1. Voor zover de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving die vervat is in de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing is de Raad op grond van wat in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet is bepaald, onbevoegd. Voormeld artikel bepaalt immers het volgende:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

3.2. Aangezien de wetgever de bevoegdheid inzake de toetsing van de wettigheid van de vrijheidsberoving zoals omschreven in artikel 72 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk aan de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank heeft toebedeeld is de Raad te dezen niet bevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De Raad beaamt de exceptie van onbevoegdheid, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

4. Over de rechtspleging

4.1. Artikel 39/85, eerste lid, van vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

4.2. Zoals hierboven reeds aangegeven, verzonden verzoekers op 19 juli 2011 een aangetekend schrijven waarbij een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing wordt ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten met beslissingen tot terugleiding naar de grens en beslissingen tot vrijheidsberoving te dien einde.

4.3. Ingevolge artikel 39/85, tweede lid, van de vreemdelingenwet dienen de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, die erop gericht is de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te laten bevelen, en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging samen behandeld en afgedaan te worden.

4.4. De Raad beperkt zich voor de beoordeling van de vordering tot schorsing waarvan de versnelde behandeling wordt gevraagd, tot de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van 19 juli 2011 zoals het door verzoekers per aangetekend schrijven werd verzonden en, conform artikel 44, eerste lid, 4° en 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), de uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partijen veilig te stellen en van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

5. Over het van rechtswege schorsend effect van de vordering

5.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de

verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292). Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

5.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

5.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

5.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

5.5. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van voornoemd artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

5.6. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

5.7. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel imminent wordt, dan kan ze, zoals *in casu*, binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

5.8. De verzoekende partijen zijn sedert 5 juli 2011 van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering. Er werd op 19 juli 2011 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring ingediend. De tenuitvoerlegging van de beslissingen tot terugleiding naar de grens werd voorzien voor 18 augustus 2011. Verzoekers maken aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het schorsings- en annulatieberoep is *prima facie* tijdig ingesteld waardoor de huidige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen van rechtswege schorsend is.

6. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

6.1. Zoals reeds gesteld bepaalt artikel 44, eerste lid, 5° van het PR RvV dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten dient te

bevatten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot het laten bevelen van voorlopige maatregelen, waaronder de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing, slechts kan worden ingewilligd indien deze drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld.

6.2.1. Met betrekking tot de vereiste uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, merkt de Raad op, net zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, dat deze ontbreekt in de ingediende "*vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterste hoogdringendheid*". Uit de rechtspraak blijkt echter dat over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze die of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

6.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder dat verzoekers sedert 5 juli 2011 van hun vrijheid beroofd zijn en verblijven in het Centrum voor Illegalen te Brugge. De behandeling van de door verzoekers op 19 juli 2011 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van de bestreden beslissingen zou inderdaad te laat komen waardoor de gevorderde (gewone) schorsing haar effectiviteit dreigt te verliezen. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

6.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

6.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

6.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort

geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

6.3.3. Verzoekers voeren in hun initieel verzoekschrift in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, de evenredigheidsplicht en de manifeste beoordelingsfout. Verzoekers formuleren dit middel als volgt:

“Er werd gevonnist in een arrest nr. 14397 gewezen door de RvV op 25/07/2008 dat een verwijderingmaatregel ten aanzien van een vreemdeling, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, art. 3 EVRM schendt wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte ingeroepen door verzoekers, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

Eveneens oordeelde de Raad van State op 19/12/1997 (nr. 70443) dat een weigeringsbeslissing die niet op alle aangebrachte medische redenen antwoordt, kan het risico op een mensonterende behandeling niet uitsluiten en schendt art. 3 EVRM,

In casu heeft tegenpartij niet alle aangebrachte medische redenen onderzocht al was het maar gelet op het stilzwijgen tegenover de toegankelijkheid en continuïteit van zorg in Kosovo.

Wat Kosovo betreft, werd enkel gemotiveerd betreffende de beschikbaarheid, maar niet de toegankelijkheid van de zorgen in dit land. Op de koop toe, zwijgt tegenpartij in alle talen over de financiële onmogelijkheid van verzoekers om zich de nodige medicatie aan te schaffen.

De mensonterende behandeling door tegenpartij is des te erger gelet op de waarschuwing van de behandelende geneesheer, nu tegenpartij zelf toegeeft dat de aangehaalde aandoeningen een ernstig risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van eerste twee verzoekers.”

In hun vordering tot voorlopige maatregelen vullen zij dit middel als volgt aan:

“Tenslotte maakt eveneens een mensonterende behandeling uit het feit een familie te splitsen waarbij ernstig zieke ouders enkel kunnen rekenen op de hulp van de in België verblijvende kinderen, waarvan zij zullen beroofd worden wanneer deze kinderen onder dwang worden gerepatriëerd.”

6.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

6.3.5. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

6.3.6. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

6.3.7. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoekers bewering dat met de toegankelijkheid en de continuïteit van de zorg geen rekening werd gehouden kan echter niet worden bijgetreden. Uit de bestreden beslissing blijkt immers zeer duidelijk dat met dit aspect wel degelijk rekening werd gehouden, zowel met de geografische als met de financiële drempels. Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat de beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. In de beslissing wordt immers het volgende gesteld:

“(…)

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst:

Voor de eerste aandoening heeft betrokkene medicatie en opvolging door een specialist nodig. Betrokkene kan voor de behandeling en opvolging door een specialist terecht in een ziekenhuis in Pristina. Uit de asielaanvraag van betrokkene blijkt dat zij afkomstig is van Podujevo. Podujevo is 28km verwijderd van Pristina, dat is ongeveer 35min rijden met de auto.

Voor de tweede aandoening heeft betrokkene nood aan medicatie en gespecialiseerde begeleiding. Betrokkene kan voor de behandeling en opvolging van deze aandoening terecht in Podujevo.

Wat de zorg betreft kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. In de regel worden patiënten die met deze aandoening gediagnostiseerd worden naar het “Community Mental Health Center”, waar consultaties en activiteiten voorzien worden. Er is er onder andere één in Podujevo.

De Kosovaarse overheid, zich bewust van de grote nood, maakt van de snelle heropbouw van de geestelijke gezondheidszorg een prioriteit en verankerde dit in haar “Mental Health Strategy 2008-2011”. Maar ook de internationale gemeenschap neemt overigens haar verantwoordelijkheid in de heropbouw van de gezondheidszorg in Kosovo, de geestelijke gezondheidszorg in het bijzonder. Er wordt geïnvesteerd zowel op het vlak van infrastructuur als opleiding en dit op alle niveaus. De Psychiatric University Clinic of Pristina vervult hierbij een spilfunctie voor de gespecialiseerde zorg in het hele land.

De kosten voor ziektezorg zijn gratis voor bepaalde groepen van de bevolking. Personen die niet tot een van deze groepen behoren kunnen dankzij de Ministeries van Gezondheidszorg en Financiën van een systeem van mede-betaling genieten. Voor primaire gezondheidszorg komt dit neer op een kost van gemiddeld €2. Voor secundaire en tertiaire gezondheidszorg zoals een consultatie bij een specialist is dit gemiddeld €3, wat ook de prijs is per nacht dat men doorbrengt in een hospitaal.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de (eventuele) kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de “Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015” duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar Multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstrekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).”

6.3.8. De Raad merkt verder op dat de feiten die aanleiding gaven tot het door verzoekers ingeroepen Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins vergelijkbaar zijn met hun situatie. In het bedoelde arrest (RvV 25 juli 2008, nr. 14 397) werd immers de verenigbaarheid met artikel 3 van het EVRM onderzocht van een bevel om het grondgebied te verlaten na beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet *onontvankelijk* werd verklaard. Het Franstalige arrest van de Raad van State betreft de verenigbaarheid van artikel 3 van het EVRM met nieuwe medische gegevens die niet aan het bestuur werden voorgelegd (RvS 19 december 1997, nr. 70.443). In onderhavig geval werd in de eerste bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard (zie punt 1.6.) en werden alle medische elementen *in extenso* onderzocht. De blote bewering van verzoekers dat niet alle medische redenen zouden zijn onderzocht, zonder aan te duiden met welk medisch probleem geen rekening zou zijn gehouden volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM of van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur aan te tonen.

6.3.9. Waar verzoekers stellen dat de verwerende partij zelf toegeeft dat de aangehaalde aandoeningen een ernstig risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van *“eerste twee verzoekers”*, merkt de Raad vooreerst op dat deze *“eerste twee verzoekers”* de ouders zijn van verzoekers in deze zaak, die geen partij zijn in onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekers uitgaan van een onvolledige lezing van de desbetreffende overweging uit de bestreden beslissing. Deze luidt immers als volgt: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Kosovo. Derhalve is er M.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”*

6.3.10. Inzoverre verzoekers aanvoeren dat het een mensonterende behandeling uitmaakt om de familie te splitsen, merkt de Raad op dat de beslissingen geenszins een splitsing van de familie in het leven roept. De Raad wijst erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ten aanzien van alle familieleden ongegrond werd verklaard. Vermits de ouders, gelet op de eerste bestreden beslissing, niet langer over een verblijfstitel in België beschikken, kunnen zij, hoewel zij niet het voorwerp uitmaken van de tenuitvoerlegging van een gedwongen terugleiding, samen met hun kinderen het Schengengebied verlaten, zoals de verwerende partij terecht opmerkt. Daarenboven wijst de Raad erop dat uit niets blijkt dat de ‘mantelzorg’ die de ouders van verzoekers volgens hen nodig hebben - hoewel het tegendeel uit de bestreden beslissing blijkt - enkel door de meerderjarige kinderen die het voorwerp uitmaken van de terugleidingsmaatregel zou kunnen worden verstrekt. Bijgevolg maken de beslissingen tot terugleiding naar de grens geen mensonterende behandeling uit in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM, noch van de zorgvuldigheidsplicht of de evenredigheidsplicht aangetoond. Verzoekers hebben geen manifeste beoordelingsfout aannemelijk gemaakt. Uit een prima facie-onderzoek blijkt niet dat de vordering een verdedigbare grief bevat zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM.

Het tweede middel is ongegrond en derhalve niet ernstig.

Gelet op het feit dat uit wat volgt zal blijken dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet voldoende werd aangetoond, dient in de huidige stand van het geding niet op de overige middelen te worden ingegaan (RvV 26 maart 2010, nr. 40 965), waarin de schending van artikel 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 2 van *“het K.B. van 15/05/2007, gepubliceerd op 31/05/2007”* en van artikel 3 van de *“Ministeriële Omzendbrief van de FOD Binnenlandse Zaken, gepubliceerd op 25/10/2007 in uitvoering van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet”* wordt aangevoerd.

6.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

6.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

6.4.2. De verzoekende partijen voerden met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hun initieel verzoekschrift het volgende aan:

“De behandelende geneesheer van verzoekster Dr GERMAY van het Fedasil Centrum schreef in het gedetailleerd medisch attest dat mantelzorg van eerste verzoekster onontbeerlijk is, zonder enig argument van tegenpartij om dit tegen te spreken.

Dr, Herwig JANSEN, huisarts-jeugdarts schreef dat de familie S.(...) vooral lijdt aan posttraumatische stress veroorzaakt door agressie in hun land van herkomst, waarbij werd vastgesteld dat verscheidene leden van de familie wonden vertonen, vermoedelijk messteken, dat A.(...) S.(...) een (traumatische) scheefstand van het neustussenschot heeft, waardoor hij chronische sinusitis heeft, dat het verwerkingsproces vooral voor S.(...) S.(...) moeilijk is, ze praat steeds weer over de agressie die haar gezien onderging, de verwondingen die ze allen hebben door agressie in het thuisland, komt daarbij nog het recent overlijden van één van haar zonen, vermoedelijk vermoord na het terugsturen naar het thuisland.

Het spreekt voor zich dat een onder dwang genomen verwijderingmaatregel een risico op een mensonterende behandeling uitmaakt al was het maar bij gemis aan mantelzorg en schendt art. 3 EVRM zonder mogelijk herstel van de hierdoor geleden ernstige schade.

Immers zal de medische behandeling stopgezet en onderbroken worden, zonder daadwerkelijke toegankelijkheid van de medische zorgen in Kosovo, met op korte termijn de dood tot gevolg.”

Daargelaten de vraag of verzoekers de uiteenzetting met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aanvullen in hun vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid (zie punt 4.4), brengen verzoekers in hun vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid volgende preciseringen aan:

“De gedwongen repatriëring van verzoekers zal hen uiteraard niet meer in staat stellen om hun zieke ouders in België terug te komen vervoegen, vooral nu deze kinderen over geen enkel reisdocument beschikken.

Bovendien beschikken verzoekers over geen enkel opvangnet in Kosovo en zeker geen huisvesting en zullen zij er als etnische groepsbevolking nog minder kans hebben op toegang tot bescherming en toegang tot basisrechten.

(...)

Tenslotte zullen de ouders van verzoekers zich beroofd zien van de mantelzorg door hun kinderen die zij niet kunnen missen.”

6.4.3. Waar verzoekers als moeilijk te herstellen ernstig nadeel het gebrek aan mantelzorg voor de ouders van verzoekers inroepen, die volgens hen onontbeerlijk is, wijst de Raad erop dat dit nadeel niet

voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Zoals hierboven reeds gesteld, werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard voor alle leden van de familie, waardoor er geen onderscheid in de verblijfssituatie tussen de ouders en de kinderen ontstaat door toedoen van de bestreden beslissing. Hoewel verzoekers kunnen worden bijgetreden in zoverre zij ter terechtzitting stellen dat in de eerste bestreden beslissing ten onrechte wordt verwezen naar de bevelen om het grondgebied te verlaten die op 13 april 2011 werden getroffen, aangezien de beslissingen van weigering tot inoverwegingname blijkens het administratief dossier niet gepaard gingen met een bevel, stelt de Raad vast dat de ouders van verzoekers op heden niet langer over een geldige verblijfstitel beschikken en het hen vrijstaat om verzoekers in Kosovo te vervoegen. Bovendien wijst de Raad erop dat uit het attest van Dr. GERMAY, dat de medische situatie van de moeder van verzoekers beschrijft, niet kan worden afgeleid dat die 'mantelzorg' enkel en alleen door verzoekers zou kunnen worden geboden. Uit de desbetreffende vraag zoals geformuleerd in het medisch attest blijkt trouwens dat de 'mantelzorg' niet enkel door de aanwezigheid van familieleden, maar ook door deze van derden kan worden gerealiseerd. Tenslotte werd in de bestreden beslissing met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en dit in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, wel degelijk een argument aangehaald die de onmisbaarheid van verzoekers voor die mantelzorg tegensprekt. In de eerste bestreden beslissing is immers het volgende opgenomen: *"Ze wordt in het huishouden geholpen door haar dochters. Het gezin telt zeven kinderen. Dit betekent niet dat ze behoefte heeft aan mantelzorg."* Uit het attest van Dr. JANSEN en de daarin omschreven psycho-medische problemen, die in hoofdzaak de moeder van verzoekers betreffen, kan niet worden afgeleid dat de terugleiding van verzoekers een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert.

6.4.4. In zoverre verzoekers aanvoeren dat hun nadeel erin bestaat dat de medische behandeling zal moeten stopgezet en onderbroken worden, merkt de Raad op dat verzoekers niet verduidelijken noch aantonen welke behandelingen verzoekers zelf, en dus niet hun ouders, momenteel ondergaan waarvan de toegankelijkheid in Kosovo niet kan worden gegarandeerd, waardoor dit nadeel onvoldoende nauwkeurig is omschreven.

6.4.5. De hypothese dat verzoekers hun zieke ouders in België niet meer kunnen vervoegen omdat zij niet over reisdocumenten beschikken, is geen nadeel dat voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen die hen geenszins reisdocumenten afneemt of ontegt. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij vanuit Kosovo onmogelijk aan de vereiste reisdocumenten kunnen geraken. Het aldus door verzoekers omschreven nadeel kan niet worden aanvaard.

6.4.6. De affirmatie van verzoekers dat zij niet over een opvangnet, huisvesting, bescherming en basisrechten zullen beschikken, voldoet, bij gebrek aan enig feitelijk element tot staving ervan in hoofdte van de verzoekende partijen niet aan de vereiste van de uiteenzetting van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (RvS 28 maart 2003, nr. 117.655).

Uit verzoekers' uiteenzetting blijkt evenmin een evident nadeel zoals hierboven omschreven waardoor de Raad besluit dat verzoekers geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hebben aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 44 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om vordering tot het horen bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging bij wege van voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

7. Over de overige gevorderde voorlopige maatregelen

7.1. Naast de schorsing van de bestreden beslissingen, die hierboven werd besproken, vragen verzoekers de Raad tevens om het verbod op te leggen om hen onder dwang te repatriëren en instructies te geven aan de gemeente Riemst om hen een attest van immatriculatie af te leveren zodat zij hun vorig adres terug kunnen betrekken.

7.2. De Raad ziet op grond van de vaststelling dat de voorwaarden niet vervuld zijn om bij voorlopige maatregel de schorsing van de bestreden beslissingen te bevelen evenmin een reden om de overige voorlopige maatregelen, die met deze schorsing samenhangen en waarvoor overigens elke rechtsgrond ontbreekt, te bevelen.

7.3. De vraag om bij wege van voorlopige maatregel het verbod op te leggen hen onder dwang te repatriëren en de gemeente Riemst instructies te geven hen een attest van immatriculatie af te leveren, wordt verworpen.

8. Over de kosten

8.1. Verzoekers wijzen er in hun verzoekschrift op dat zij een rolrecht ten belope van 2.275 € betaald hebben doch vragen de Raad in fine voor recht te zeggen dat zij mogen genieten van het voordeel van de pro deo gelet op hun opsluiting die blijkt uit formulier A die zij in bijlage hebben neergelegd.

8.2. De Raad stelt vast dat verzoekers' initiële vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring niet voldeed aan de vereiste zoals gesteld in artikel 39/69, §1, tweede lid, 8° van de vreemdelingenwet. De Raad merkt vervolgens op dat de beschikking van 17 augustus 2011 houdende vaststelling van het rolrecht, die op 16 augustus 2011 per fax aan verzoekers werd verzonden, niet vatbaar is voor enig beroep. Blijkens het faxbericht van 17 augustus 2011 vanwege de raadsman van verzoekers, werd een bedrag van 2.275 € overgeschreven, waardoor hun initiële verzoekschrift minstens voorlopig op de rol kan worden geplaatst en onderhavige vordering kan worden behandeld. Op grond van artikel 39/68-1, §6 van de vreemdelingenwet dient er tenslotte op te worden gewezen dat het rolrecht slechts definitief wordt begroot bij de behandeling ten gronde en ten laste wordt gelegd van de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld.

8.3. Gelet op het voorgaande kan in het kader van de voorliggende behandeling van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen over de kosten geen uitspraak worden gedaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

F. TAMBORIJN